

Приказва, приказва баба Краса, па туку спре, да чуе : какво шепне дъжда ; обажда ли се Балкана и дали мяука нѣкжде кукумявка.

Каквото е чула — ще ни разкаже.

Отъ нея ние знаехме :

Когато Балканътъ тихо шумоли, презъ дъждовнитѣ вечери — есенно слънце нѣма скоро да видимъ. Но за туй пѣкъ хубава оранъ ще има и нивята ще иматъ сила да иззимувагъ подъ снѣга. Запѣе ли Балканътъ буйна пѣсенъ — ще осъмнемъ съ побѣлѣла земя. Тогасъ тежко и горко на овчари, които нѣматъ листници и слама ! Петковденски снѣгъ и на Гергьовденъ не се стопява.

Понѣкога есенята се застудява и вмѣсто облаци — звѣздни седѣнки трепкатъ надъ Балкана. Тогава суха зима ще има. Овчаритѣ ще иматъ паша до Божиць (Коледа), ала овцетѣ агнета не ще иматъ, че зимна паша стадо не въди.

И какво още не ни казваше :

Вижда ли се отдалечъ Чумерна като на дланъ — наскоро дъждъ ще ливне. Тѣмнѣе ли се въясенъ день Балкана — суша голѣма ще има. Червѣятъ ли се върховетѣ му — вѣтровито ще е времето.

Баба Краса знаеше тайнитѣ на Балкана, както календаря броеше на прѣсти.

И когато ни разказваше за незнайното на балканскитѣ усои, душата ни се носѣше кжде не...

... Азъ си спомняхъ днитѣ предъ сурваки, когато всички махаленчета отивахме въ пладнището на Балкана да диримъ напжпилъ дрѣнъ и потулени въ тъмнитѣ му дебри, азъ слушахъ приказката на Балкана за животворната суровакница, за хвалбата на дрѣна, че щѣлъ да даде най-рано плодъ, защото-